

**Ιστορίες με ζόμπι
και άλλα προβλήματα για μια βιολογική φιλοσοφία της νόησης**

Η δαρβινική θεωρία ενσωμάτωσε το φαινόμενο της ζωής στον φυσικό κόσμο. Παρά τα επιστημολογικά προβλήματα που αφορούν στη σχέση της βιολογίας (τουλάχιστον, της μη-μοριακής βιολογίας) με τη φυσική, η θεωρία της εξέλιξης συνηγορεί στη νατουραλιστική θεώρηση του κόσμου.

Τα φαινόμενα της νόησης είναι ένα υποσύνολο των φαινομένων της ζωής. Τα φαινόμενα της συνείδησης είναι ένα υποσύνολο των φαινομένων της νόησης. Ωστόσο, ο πυρήνας της συνείδησης είναι *απαράγραπτα* «πρωτοπρόσωπος» (ας πούμε, «υποκειμενικός»), ενώ η επιστήμη είναι καταστατικά «τριτοπρόσωπη» («αντικειμενική»). Το πρόβλημα του δυισμού, που σχηματοποίησε ο Καρτέσιος στην αυγή του Διαφωτισμού, αντιστέκεται στις φιλοδοξίες μιας μονιστικής νατουραλιστικής φιλοσοφίας.

Τι έχει να μας πει γι' αυτό η εξελικτική θεωρία; Αν η συνείδηση «αναδύεται» μέσα στην ιστορία της ζωής, τι σημαίνει «ανάδυση» και ποιες είναι οι συνέπειες αυτής της παραδοχής; Αν, πάλι, η συνείδηση είναι μια φαντασίωση, και συνεπώς είμαστε όλοι ζόμπι, τότε ποιος έχει τη φαντασίωσή της;